

VIURE PER SENTIR-SE VIU

2.304.400 passos
fins a la fi del món

Albert Bosch



Creuré el que dius quan vegi el que fas

Si ens passem la vida esperant que passi una cosa determinada i no actuem, el més probable és que l'únic que passi sigui la vida.

Aquest llibre va dirigit al 99% de la humanitat que no ha estat tocada per un talent determinat que li hagi permès de tenir una existència absolutament especial i única; a tota la gent que senzillament és normal en la majoria d'aspectes, i que segurament seguiria un guió força estàndard en l'entorn on va néixer si no optés per liderar el seu destí abans de deixar-se liderar pels altres o pels costums de la societat; a totes les persones inquietes i curioses que opten per créixer i evolucionar més enllà de les muralles que sovint ens marca el camí en què ens trobem; a tots els que estan convençuts que el millor tribut que podem oferir a la nostra existència és experimentar el màxim de tot el que anem vivint cada dia; a tots els que no es resignen a fer només el que se'ls suposa perquè són conscients

que hi ha molts espais interiors i exteriors que val la pena explorar.

Està escrit des del punt de vista d'un home normal. Una persona qualsevol que no va tenir prou talent per ser un esportista d'elit, que no va ser prou llest per destacar en els estudis, que no va triomfar com a executiu, que no es va poder fer milionari amb els negocis, i que, en definitiva, no era especial en cap sentit. Però també una persona que tenia molt clar que el fet de ser només normal no havia de suposar un impediment per tenir una vida intensa i interessant, no significava que s'hagués de conformar amb el que li era donat i renunciar a fer realitat els seus somnis, o no havia de deixar de desenvolupar el seu camí sense cap més limitació que la seva pròpia actitud.

Aquí trobareu un missatge eminentment vitalista. Unes reflexions fetes per algú que està enamorat del fet de viure com a verb, per damunt de la vida com a substantiu. Perquè pensar i conceptualitzar la vida és molt important, però no té un efecte real si no es porta a la pràctica. Només l'acció o l'activació dels nostres pensaments és el que compta de veritat al final per sentir-nos vius i fer que la nostra existència hagi tingut un sentit per a nosaltres mateixos i també per als altres o el propi entorn. Perquè el món ja està massa ple de gent que ho sap tot sobre alguna cosa determinada, però no sap com fer-la o portar-la a la realitat.

Som quelcom més que un tros de carn que respira i té un cicle vital determinat que el porta a néixer, créixer, de vegades reproduir-se i, al final, caducar i morir. Els humans ens diferenciem de la resta d'animals per la capacitat de raonar, d'aprendre, d'evolucionar i d'exercir la llibertat de decidir sobre gairebé tot a les nostres vides. Apel-

lant a aquesta llibertat, penso que al final es demostra quan realment s'exerceix, no tan sols quan es reflexiona. Per això hi ha molta gent que no en té prou de parlar i pensar la vida. Són aquells que prefereixen caminar per la natura abans que veure-la en un atles, els que els agrada més practicar el sexe amb una dona o un home que no pas excitar-se amb una pel·lícula porno, els que senten més amor amb una abraçada als seus fills o a la seva parella que no pas llegint una novel·la romàntica, els que gaudeixen més d'una cursa o experiència real que no pas d'un joc virtual, els que entenen que el compromís i el prendre partit és més important que quedar-se en el món de les idees i, en definitiva, són tots els que volen viure la vida per sentir-se vius.

Els nostres objectius poden ser esportius, professionals, familiars, personals, socials, culturals, espirituals o de l'àmbit que sigui, però al final sempre els necessitarem per apuntar cap a algun lloc i poder començar a fer els primers passos en alguna direcció determinada.

El dia 4 de gener de 2012 vaig assolir el Pol Sud geogràfic després d'una travessa a peu des de la costa antàrtica, realitzada amb total autosuficiència durant seixanta-set dies, dels quals en vaig estar quaranta-vuit totalment sol. Després de molts anys fent aventures per tot el món, en aquest projecte vaig poder experimentar de forma maximitzada tots els factors que cercava en els meus viatges. L'entorn únic i extrem de l'Antàrtida, la duresa i singularitat de la fita, la complexitat de la preparació i l'execució, i, per sobre de tot, l'oportunitat d'haver pogut viure-ho

en solitari en un 98% del recorregut, em van provocar una rebolcada interior i exterior que em va fer aflorar una allau de reflexions que he intentat plasmar en aquest llibre.

Els textos que trobareu a continuació han estat covats durant l'expedició «Pol Sud 1911-2011», realitzada entre el 30 d'octubre de 2011 i el 4 de gener de 2012, però aquest no és pas un llibre on explico amb detall l'aventura en qüestió, sinó que utilitzo el fil argumental d'aquest esdeveniment per expressar algunes de les idees i els conceptes que formen part de mi com a persona tant aquí al món de cada dia, com allà al món extrem i connectat amb la natura més pura i llunyana. Crec que poden ser d'interès per a tothom qui comparteixi d'una manera o altra una mínima inquietud per viure amb passió tot el que forma part de la nostra existència.

Espero sincerament que gaudiu d'aquesta obra i que us serveixi mínimament per a alguna cosa en qualsevol dels àmbits de la vostra vida. Potser us agradarà o potser no us agradarà, potser estareu d'acord amb algunes coses o potser no compartireu cap o la majoria de les opinions, potser us farà sentir quelcom o potser no us arribarà enlloc. Suposo que veureu que he estat una mica radical en expressar alguns conceptes, però en cap cas vull que ningú pensi que pretenc tenir la veritat en res. Al cap i a la fi només són opinions i reflexions fetes per mi en un moment especial de la meua vida, però acumulats a partir d'una experiència i una trajectòria ja força prolongada. No sé si és vàlid o no el que dic aquí, però el que sí que sé és que ho he redactat sincerament, sense por i sense protegir-me en absolut de les opinions alienes. Al capdavall,

penso que el principal valor del que es recull en aquest llibre és que tot és cert perquè surt d'una vivència molt intensa viscuda realment, i això deu tenir algun pes en un món farcit de divulgadors i xerrameques de tot tipus que gairebé sempre parlen de coses que no han viscut de veritat. Jo no sóc un teòric en cap sentit de la paraula, i només parlo de conceptes i idees que he après al llarg del meu camí, i per això m'agrada especialment aquella frase que diu «creuré el que dius quan vegi el que fas». Així, doncs, estimats lectors, us dedico el fruit de tot el que vaig pensar i viure durant els 2.304.400 passos que vaig fer per assolir el Pol Sud.